

- Височината вече се чувства осезаемо. В началото правихме по около 50 крачки и спирахме за почивка. Колкото по-високо се качваме толкова по-често спираме. Дишаш с отворена уста, но не чувстваш възстановяване – ето го това, за което всички говорят – липсата на кислород – видях или по-точно усетих какво е.

- Полека тъмнината избледнява. Няма да успеем да се качим за изгрева – горе ще сме по-късно – когато – тогава. Само да се качим.

- Благодарен съм на Дани, че спира толкова често – помолих я за това. Гледам нагоре и ми се струва, че до върха има още доста. Полека – ще стане.

- Минаваме през няколко ледени „моста“ в ледника – от двете страни са пукнатини, на които дъното го няма – ужас. Ей, онзи горе - нали сега няма да мърдаш тази планина ???

- вече е светло, а ние вървим ли вървим – 5-10 крачки и почивка.

- и ... вдигам глава виждам на заобления склон пред мене Лили и Бобо – настигнахме ли ги - беше първата ми мисъл. Погледнах в краката си, пак вдигнах глава – а бе тези са се развързали и снимат ли снимат. И като ни видяха – шумотевица, прегръдки, радост – ами ние сме на върха. Стана някак неусетно и неочаквано, но е хубаво !!! Благодаря на Рикардо, на Дани !!!

- стоим на ледената шапка на Писко !!! Всичко около нас искри и е огряно от слънцето. Снимки, снимки !!! Наоколо са върхове – по-високи и по-недостъпни от нашия. Сега разбирам, защо джадето е към Писко - първо е относително достъпен връх и второ - от него се виждат всичките останали върхове. БЛАГОДАРЯ. Жив да си Тигърче А.

- И пак не ни се тръгваше, но времето не чакаше, а ни чакаше пътя обратно. Качването до тук ни отне почти 8 часа. Рикардо каза, че сам го качва за 2 часа... Леле какви сме мърди 😊.
- Забихме флагчето на върха, укрепихме го, погледахме го – оставихме символа на България на този връх. Даже времето или човешка ръка да го махнат от там, то е вече там !!!
- Поехме надолу. Сега вече имах възможност да видя от къде сме минали през нощта – ами страшничко си е било. Минахме по мосчетата – на едно то тях имаше видима пукнатина по средата. БЛАГОДАРИМ !!!

- Някъде на половината от пътя срещаме групата на Алекс – големият Петьо е зациклил също. Оказа се че човекът има диабет – и с това е тръгнал нагоре...браво на него – така трябва да е – човек не трябва да се отказва от мечтите си !!! Цялата негова група е останала с него – Алекс, малкия Петьо и Краси. Браво на тях – така се прави. Алекс каза нещо много важно – експедицията се счита за успешна, даже и тогава, когато един от членовете ѝ е стигнал върха. Четирима от нас бяхме горе – това е повече от успех.
- Полека се спускаме по ледника. Чудесата продължават. При качването нагоре даже не бях потен – на върха бях сух. А надолу – като в сауна. Пот тече отвсякъде, но не можеш да се съблечеш. Каската също трябва да стои на тиквата ти. Въжето е задължително, както и пикела.
- Но всичко това е бял кахър – Гонда Вода – хубавинята е безкрайна. Жив да си Тигърче А !!! Спуснахме до края на ледника за 1 час и 50 мин. Бързаци, а ??? В края на ледника свалихме котките и след около 30 мин сме в лагера. Ами сега какво ???
- Получихме си обяда и се натъркаляхме в палатките – умората се чувстваше. Слънцето ни изгаряше – и няма къде да се скриеш....Проблемът беше големия Петьо. Човекът не се чувстваше добре. Имаше два варианта – да останем и преспим в този лагер или да продължим и се спуснем в базовия лагер на 4600 м. Аз определено бях за втория. В крайна сметка Алекс реши да вървим надолу.
- Събрахме си нещата и тръгнахме – полека – пак полека. Сега беше още по-опасно – бяхме уморени. Трябваше да минем пак през коритото на ледника, да изкачим сипея и после да сме в базовия лагер. Е, това спускане някои го преживяха много емоционално, но и това е красиво – тъкмо ще го запомнят. Сигурен съм, че всеки е въздъхнал с облекчение, след като се изкачи по веригата на сипея и видя базовия лагер.
- Към 5 часа вечерта всички са в базовия лагер. Данчо и Светослава ни срещнаха с радост бяхме се забавили, но все пак сме си в „къщи“. Големият Петьо заспа на секундата – това също е добре !!!
- Фуриите ми взеха акъла още веднъж – в определени моменти тези момчета вървяха с минимум 60 кг. на гърба си – носеха своята раница, че и още две. Остави това, ами с

този товар, с лекота се изкачваха по веригата – браво, браво, браво !!! Към това следва да се добави стандартното им поведение - пак бяха преди нас в лагера, вече бяха разпънали палатките и вечерята се готвеше.

- С Дани се съюзихме и дадохме малко парична компенсация и благодарност на Рикардо. Без него бяхме за мустака – човекът си ги заслужи !!!
- Имахме сила и за вечеря, а хората ни бяха подготвили и по един коктейл – първия алкохол, който се появи в лагера. Отново са на ниво!!!
- Тази нощ съм спал без пробуждане – височината вече не ми влияе.

29 юни 2017 г.

- Днес ще се прощаваме с базовия лагер и ще се спуснем до Цеболапампа и от там ще ни закарат в Ураз – ходенето още свърши – ще ми се още ☺.
- Времето не е много добро - има облаци – не всички върхове се виждат – БЛАГОДАРИМ – ами ако това се беше случило вчера ??? БЛАГОДАРИМ. Сутринта обиколих лагера, хижата и равнината – довиждане – благодаря за госториемството – оставям сърцето си тук – като това от следващата снимка – още едно към това, което някой беше издълбал в камъка. Поглеждаме още веднъж лагера и тръгваме надолу.

